

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΠΙΣΤΟΥΣ και ΣΕ ΑΠΙΣΤΟΥΣ

Εκτός από αυτούς που πήγαν στην άλλη ζωή, και γύρισαν πίσω για να ζήσουν πλέον συμμορφωμένοι μετά από όσα είδαν εκεί, υπάρχουν και αυτοί που ήλθαν απροσδόκητα από εκεί όχι όμως για να μείνουν εδώ. Οι εμφανίσεις Αγίων είναι συχνές. Σπανιότατο όμως κάτι τέτοιο, αν πρόκειται για κάποιον που βρίσκεται στην Κόλαση, και απαιτεί ειδική εντολή του Θεού. Τότε βέβαια οι δαίμονες δεν μπορούν να το εμποδίσουν...

Από το Φώτη Κόντογλου:

Τη Λαμπροδευτέρα το βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, πριν νά πλαγιάσω για νά κοιμηθώ, βγήκα στο μικρό περιβολάκι πού έχουμε πίσω από το σπίτι μας, και στάθηκα για λίγο, κοιτάζοντας το σκοτεινό ουρανό με τ' άστρα.

Σαν νά τον έβλεπα πρώτη φορά. Μου φάνηκε πολύ βαθύς, και Σαν νά ερχότανε από πάνω μία μακρινή ψαλμωδία. το στόμα μου είπε σιγανά: «Υψούτε Κύριον τον Θεόν ημών, και προσκυνείτε τώ υποποδίω των ποδών Αυτού». Ένας αγιασμένος γέροντας μου είχε πει μία φορά πως κατά τις ώρες τούτες ανοίγουνε τά Ουράνια. Ο αγέρας μοσκοβολούσε από τά λουλούδια κι από τά αγιοχόρταρα, πού έχουμε φυτέψει. «Πλήρης ο ουρανός και η Γη της δόξης του Κυρίου».

Θα στεκόμουνα εκεί πέρα μοναχός ως το ξημέρωμα. Σαν να μην είχα σώμα, μήτε κανένα δεσμό με τη γη. Αλλά συλλογίστηκα μήπως ξυπνήσει κανένας μέσα στο σπίτι και ανησυχήσουνε πού έλειπα, και γι' αυτό μπήκα μέσα και ξάπλωσα.

Δέ με είχε θολώσει καλά - καλά ο ύπνος, δεν ξέρω αν ήμουνα ξυπνητός ή κοιμισμένος, και βλέπω μπροστά μου έναν άνθρωπο με αλλόκοτη όψη. Ήτανε κατακίτρινος, σαν πεθαμένος, μα τά μάτια του ήτανε σαν ανοιχτά και μ' έβλεπε τρομαγμένος. το πρόσωπό του ήτανε σαν μάσκα, σαν μούμια, με το πετσί του γυαλιστερό, μαυροκίτρινο, και κολλημένο στο νεκροκέφαλο με όλα τά βαθουλώματα. Κοντανάσαινε σαν λαχανιασμένος. στο 'να χέρι του βαστούσε κάποιο παράξενο πράγμα, πού δεν κατάλαβα τι ήτανε, και με τ' άλλο έσφιγγε το στήθος του, λες και πονούσε.

Εκείνο το πλάσμα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. το κοίταζα, και με κοίταζε, δίχως νά μιλήσει, Σαν νά περίμενε νά το γνωρίσω. και στ' αλήθεια, μ' όλο πού ήτανε τόσο αλλόκοτο, σαν νά μου είπε μία φωνή: «Είναι ο τάδε!». Μόλις άκουσα τη φωνή, τον γνώρισα ποιος ήτανε. Τότε κι εκείνος άνοιξε το στόμα του κι αναστέναξε. μα ή φωνή του Σαν νά ερχότανε από πολύ μακριά, σα να' βγαινε από κανένα βαθύ πηγάδι.

Έβλεπα πώς βρισκότανε σε μία μεγάλη αγωνία, κι υπόφερα κι εγώ μαζί του. Τά χέρια του, τά πόδια του, τά μάτια του, όλα φανερώνανε πώς βασανιζότανε. Απάνω στην απελπισία μου, πήγα κοντά του νά τον βοηθήσω, μα εκείνος μού' κάνε νόημα με το χέρι του νά σταματήσω.

Άρχισε νά βογκά, με τέτοιο τρόπο, πού πάγωσα. Έπειτα μου λέγει:

Δεν ήρθα, με στείλανε. Εγώ ολοένα τρέμω! Βρίσκομαι σε ζάλη μεγάλη. Παρακάλεσε τον Θεό νά με λυπηθεί. Θέλω νά πεθάνω, μα δέ μπορώ. Αχ! Όσα

έλεγες βγήκανε αληθινά. Θυμάσαι, λίγες μέρες πριν πεθάνω, πού ήρθες στο σπίτι μου και μιλούσες για θρησκευτικά; Ήτανε και δύο άλλοι φίλοι μου, άπιστοι κι αυτοί Σαν κι εμένα. Εκεί πού μιλούσες, εκείνοι χαμογελούσανε. Σαν έφυγες, μου είπανε: Κρίμα, νά' χει τέτοιο μυαλό, και να πιστεύει στις ανοησίες πού πιστεύουνε οι γριές! Μία άλλη μέρα, σου είχα πει όπως και πολλές άλλες φορές: «Βρε Φώτη, μάζευε λεφτά, θα πεθάνεις στην ψάθα. Βλέπεις εγώ πόσα έχω, και πάλι θέλω κι άλλα».

»Τότε μου είπες: « Έχεις κάνει συμβόλαιο με το Χάρο πως θα ζήσεις τόσα χρόνια που θέλεις, για να καλοπεράσεις στα γηρατειά σου;». Σου λέγω εγώ: «Θα δεις πόσα χρόνια θα πάω! Τώρα είμαι εβδομηνταπέντε. Θα περάσω τά εκατό. Έχω εξασφαλίσει τα παιδιά μου, ο γιός μου βγάζει λεφτά πολλά, την κόρη μου την πάντρεψα μ' έναν πλούσιο από την Αβησσυνία, εγώ κι η γυναίκα μου έχουμε και παραέχουμε.

Όχι σαν κι εσένα, που ακούς αυτά πού λεν οί παπάδες, Χριστιανικά τά τέλη της ζωής ημών. Τι Θα βγάλεις από τα Χριστιανικά τα τέλη, παρά νά' χεις στην τσέπη σου, και να μη σε μέλει. Εγώ να δώσω ελεημοσύνη; Και γιατί έκανε φτωχούς ο πολυεύσπλαχνος Θεός σας; για νά τούς θρέφω εγώ; Εμ... βάζουνε εσάς και ταΐζεται τούς τεμπέληδες, για να πάτε στο Παράδεισο! Ακούς εκεί Παράδεισο; Εγώ ξέρεις πώς είμαι γιος παπά, και τα γνωρίζω καλά αυτά τα κόλπα. Μα να τα πιστεύουνε αυτά οι μικρόμυαλοι. Όχι όμως κι εσύ, πού έχεις τέτοια σπουδή, και να πας χαμένος. Εσύ, όπως πας, θα πεθάνεις πριν από μένα, Θα πάρεις και στο λαιμό σου την οικογένειά σου, Μα εγώ, σου λέγω στοιχηματίζω και σου υπογράφω: Σαν γιατρός, που είμαι, θα ζήσω εκατό δέκα χρόνια ».

Λέγοντας αυτά, στριφογύριζε από δω κι από κει, σαν νά ψηνότανε απάνω σε καμιά σκάρα, βγάζοντας κάτι μουγκρίσματα από το στόμα του: «Αχ! Ούχ! Ού! Ού! Ού! Χού!»

Ησύχασε για λίγο και ξαναείπε:

«Αυτά έλεγα, μα σε λίγες μέρες πέθανα! Πέθανα κι έχασα το στοίχημα! Τι ταραχή! Τι τρομάρα τράβηξα! Σαστισμένος, μία βούλιαζα και μία ανέβαινα απάνω, και φώναζα έλεος! μα κανένας δεν μ' άκουγε. Ένα ρεύμα με κλωθογύριζε σαν νά 'μουνα κανένα ψόφιο ποντίκι. Τι τράβηξα ως τά τώρα, και τι τραβώ. Τι αγωνία είναι αυτή! Όλα όσα έλεγες βγήκανε αληθινά.

Το κέρδισες το στοίχημα!

Εγώ, τότε πού βρισκόμουνα στο κόσμο που ζεις, ήμουνα ο έξυπνος. Ήμουνα γιατρός, κι είχα μάθει να μιλώ και να μ' ακούνε, νά κοροϊδεύω τη θρησκεία, νά συζητώ για χειροπιαστά πράγματα. Τώρα όμως βλέπω πώς χειροπιαστά είναι εκείνα που τα έλεγα παραμύθια και χαρτοφάναρα. Χειροπιαστή είναι η αγωνία που βρίσκομαι. Αχ! Τούτος θα είναι ο σκώληξ ο ακοίμητος, τούτος θα είναι ο βρυγμός των οδόντων!».

Απάνω σ' αυτά, χάθηκε από τά μάτια μου, κι άκουγα μονάχα τά βογκητά του, που και κείνα σβήσανε σιγά-σιγά. Με πήρε λίγο ο ύπνος, μα σε μία στιγμή, κατάλαβα νά με σπρώχνει ένα παγωμένο χέρι. Άνοιξα τά μάτια μου, και τον βλέπω πάλι μπροστά μου. Τούτη Τη φορά ήτανε ακόμα πιο φριχτός και πιο μικρόσωμος. Είχε

γίνει ίσαμε ένα βυζανιάρικο παιδάκι, μ' ένα μεγάλο γέρικο κεφάλι, που το κουνούσε από δω κι από κει. Άνοιξε το στόμα του και μου είπε:

«Σε λίγη ώρα θα ξημερώσει και θά' ρθουνε να με πάρουνε εκείνοι που με στείλανε!» του λέω:

«Ποιοι σε στείλανε;». Είπε κάτι μπερδεμένα λόγια, δίχως νά καταλάβω τίποτα. Ύστερα μου λέγει: **«Εκεί που βρίσκομαι είναι κι άλλοι πολλοί από κείνους πού σε περιπαίζανε για την πίστη σου, και τώρα καταλάβανε πώς οι εξυπνάδες δεν περνάνε παραπέρα από το νεκροταφείο. Είναι και κάποιοι άλλοι πού τούς έκανες καλό, κι αυτοί σε κακολογούσανε.** Κι όσο τούς συχωρούσες, τόσο αυτοί γινότανε χειρότεροι. Γιατί τον πονηρό άνθρωπο αντί να τον κάνει η καλοσύνη να χαίρεται, αυτός πικραίνεται, επειδή τον κάνει νά νοιώθει τον εαυτό του νικημένο.

Τούτοι βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση από μένα, και δέ μπορούνε νά βγούνε από τη σκοτεινή φυλακή τους για νά 'ρθουνε νά σε βρούνε, όπως έκανα εγώ. Πόσο πιο αλλιώτικος είναι ο κόσμος απ' ό,τι τον βλέπαμε τότε!

Ανάποδος από την έξυπνη αντίληψή μας. Τώρα καταλάβαμε πώς η εξυπνάδα μας ήτανε βλακεία, οι κουβέντες μας πονηρές μικρολογίες, κι οι χαρές μας ψευτιά και απάτη.

Εσείς πού έχετε στην καρδιά σας το Χριστό, και πού για σας ο λόγος του είναι αλήθεια, η μονάχη αλήθεια, εσείς κερδίσατε το Μεγάλο Στοίχημα, πού μπαίνει ανάμεσα στους πιστούς και στους απίστους, αυτό το στοίχημα πού το έχασα εγώ ο ελεεινός, και χάθηκα, και τρέμω κι αναστενάζω, και δε βρίσκω ησυχία. **Αληθινά, στον Άδη δεν υπάρχει πια μετάνοια.** Αλοιμόνο σ' όσους πορεύονται όπως πορευθήκαμε εμείς, τον καιρό πού είμαστε απάνω στη γη. Η σάρκα μας είχε μεθύσει, και εμπαιζαμε εκείνους πού πιστεύανε στο Θεό και στη μέλλουσα ζωή, κι ο πολύς κόσμος μας χειροκροτούσε. Σας λέγαμε ανόητους, σας κάναμε περίπαιγμα, κι όσο εσείς δεχόσαστε με καλοσύνη τα πειράγματά μας, τόσο μεγάλωνε η δική μας η κακία.

Βλέπω και τώρα πόσο θλιβόσαστε από το φέριμο των κακών ανθρώπων, αλλά πως δεχόσαστε με υπομονή τις φαρμακερές σαΐτες πού βγάζουνε από το στόμα τους, λέγοντάς σας υποκριτές, θεομπαίχτες και λαοπλάνους. Αν βρισκότανε, οι δυστυχείς στη θέση που βρίσκομαι τώρα, και βλέπανε από δω πού βλέπω, θα τρομάζανε για ο,τι κάνουνε. Θέλω νά φανερωθώ σ' αυτούς και να τους πω ν' αλλάξουνε δρόμο, μα δεν έχω την άδεια, όπως δεν την είχε κι εκείνος ο πλούσιος και για τούτο παρακαλούσε τον Πατριάρχη Αβραάμ νά στείλει το φτωχό το Λάζαρο. μα και εκείνον δεν τον έστειλε, και τούτο, για να γίνουμε ίδια άξιοι της καταδίκης όσοι αμαρτάνουνε, κι άξιοι της σωτηρίας όσοι πορεύονται τη στράτα του Θεού.

«Ο αδικών αδικησάτω έτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθέτω έτι, και ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, και ο άγιος άγιασθήτω έτι». (Αποκάλυψη)

Μ' αυτά τά λόγια, τον έχασα από μπροστά μου.

Βιβλιογραφία. Τα Μυστικά Άνθη , εκδ. Παπαδημητρίου, Αθήνα 1973. «Απίστευτα και όμως αληθινά»

